

Зав'язь (дуже стисло)

Григір Тютюнник

Микола кудись ретельно збирається: одяг нову сорочку, наслинив чуба. Дід підсміюється з нього, але хлопець здогадується, ще старий жалкує за тими вечорами, коли розповідав онукові про життя в австрійському полоні та про щось інше цікаве.

Тепер же Микола дорослий і в сутінках вирушає гуляти. Дід ще встигає крикнути услід, що настраждається хлопець, якщо жениться "на тій прояві". Та онук не зважає. Там десь, за садками, біля провалля чекає його Соня. Побачивши її, Микола відчуває, як стає вищий, дужчий. Тільки з голосом щось діється, аж противно.

Хлопець ніяковіє перед Сонею, коли вони лізуть у провалля дивитися на захований тут від весни сніг, усе ніяк не наважується її поцілувати. А вона потай чекає.

Потім розсердився, набрався сміливості та й поцілував... у вухо. Дівчина зразу ж прихилилась покійно до коханого, хоч і мала норовливий характер. І ось вони вже сидять на лаві, і Соня розповідає Миколі, які вона вишиє йому сорочки.

Уранці дід загадує розкладати у садку багаття, щоб зав'язь не побило морозом, і Микола намагається пустити диму і на сусідський город...